

သို့မဟုတ်

ဆယ်တော့မှမလုပ်နှင့်တော့

ရော့လှ—ဦးနု

ဓမ္မစုဒ္ဓါ

သို့မဟုတ်

တယ်ကောဓမ္မစုဒ္ဓါနှင့်တောဓမ္မ

ဓရဒါ - ဦးနု။

ကြော့ဒိတ၊ သူပေါ်ခြင်းတရားနှင့် လမ်းဆွဲကပ်သွားစဉ်၊ နွားလက်ရံပိသို့ ရောင်းယာနေသောနွားတစ်ကောင်ကို မတွေ့ချင်။ နွားများ၏အရေအတွက်ကား ၂၅ ၄ ၃၀ လောက်အထိရှိ လိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းမိ၏။ ၎င်းနွားအုပ်ထဲတွင် နွားသန်၊ နွား ဝိန့်၊ နွားထီး၊ နွားမ၊ နွားတစ်လေးများမှအစ။ နွားအပျိုမျိုး ပါ ဝင်သေးသည်။ ၎င်းတို့တစ်အုပ်လုံးကို ခေါ်တောကုလား ထ ပသောက်ထည့်ကုမောင်းထား၍၊ ၎င်းမောင်းသူ၏ လက်ထဲ တွင်းကြိုင်လုံးမှထမား၊ အခြားလက်နက် မပါချေ။

၎င်းနွားအုပ်ထဲမှာအချို့ သောနွားတို့သည်၊ ၎င်းတို့၏ သေ တေးကိုပင် ရိပ်မိကြ၍လောမင်း၊ ရှိပ်ထွက်ရှိကြ၏။ အချို့ ကား တကောင်ပေါ်တကောင်ထက်နှင့် ပျော်မြူးထွက်ရှိ၍၊ အချို့ မှာကားအခြင်းခြင်းတွေ့လျက် ရှိကြသေး၏။

ကျွန်ုပ်တို့အထဲမှတယောက်က၊ “ကြည့်စမ်း၊ ခွားသတ်
 ရုံ့ဆောက်ရင်း၊ လည်အာဇာဓိခံရတော့မယ်၊ အချိန်လောက်သာ
 လိုထော့တယ်၊ ဒါနဲ့သောင် ထကောင်ပေါ် တကောင်တက်
 နေတဲ့၊ ထကောင်ကိတကောင်တွေ လုံးရှိသေးတယ်၊ တယ်
 မထိချက်သာ၊ ဆိုးဝါးတဲ့ အကောင်တွေ” ဟူ၍၊ မှတ်ချက်ချ
 လိုက်သေ၏။

ထိုစကားကို အခြားအတော် - ၂-ဦး ၃- ဦးက ပိုင်း၍
 ထောက်ခံခြင်း ပြုသည်မှ တပါး ၎င်းအကြောင်းကို ဆက်
 ယက်၍ မပြောကြတော့ချေ တကောင်ပေါ် တကောင်တက်
 နေသော နွားများနှင့် တကောင်ကို တကောင် ဝှေ့နေသော
 နွားများသည် ၎င်းတို့၏ ဗိမာ်ထဲမှ ကြွက်ပြောက် ငှက်ပြောက်
 ပြောက်ပျက်ကုန်ကြလေပြီ။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏ ဗိမာ်တွင်း
 မှမူကား၊ ၎င်းနွားများသည် ထော်ထော်နှင့် မပြောက်နိုင်
 ချေ၊ နားဝတွင် ထင်ီနီနှင့် အော်မည်နေသော ခြင်ကောင်
 ၏ ဖွဲမျိုးဖြင့်၊ ကျွန်ုပ်မြင်ခဲ့ရသော နွားတို့၏ အခြင်းအရာ
 သည် ကျွန်ုပ်၏ ဗိမာ်အတွင်း၌ ထပ်ခါထလဲလဲပေါ်လျက်ရှိ
 သေ၏။

မြင်းမြိုင်တွင်းဟောင်းသို့ ရောက်သောအခါ ကြိုက်ရာ
 မျက်ခင်းငြိမ် တချပေါ်တွင် ရု၍လိုင်ကြပြီးလျှင်၊ အသီးသီး
 ရောက်ထတ်ရာရာ ကောင်းတို့ကို ပြောထွက်ရှိ၏။ လင်း၌တွေ့
 ခဲ့ရသော နွားများသည်၊ ကျွန်ုပ်၏ ဗိမာ်အာရုံကို အလွန်စွဲနေ
 သဖြင့်၊ “ဝေးရှင်ကြီးတွေ ပျက်စီးပါစေ” “အရေးထော်ပုံ
 အောင်ပါစေ” “ဆံ့ရှယ်လင်ဇင်” “လီနင်” “ကော်မြူနစ်

ဇင်” “ထရုဒုတော့လုပ်ကြံဖမ်းမှတ်ရမည်” စသည်ဖြင့်တိုင်း
ပြည်နှင့်အမျိုးသားတို့အား၊ နှုတ်၏စောင်ခြင်းဖြင့် စောင်
မရွက် ရှိကြသောကျွန်၏ အတော်တရား၏ ရွေးနှေးနေ
သော စကားများထဲမှ အပိုင်း အစ ကလေးများကိုသာ နှိ
တန်ရံခါ ကြားမိ လေသည်။

ကျွန်၏ စိတ်သည် ဥဒေပ တိုက်သို့ ချန်ထားသွား
လေ၏။

အိုတင်္ဂါသည် မြိတ်သို့ အပ်ပိုင်သင်ကြားနှင့် တတိုင်း
ပြည်ခြင်းသွင်ပြိုင်တိုက်ရမည်ဆိုလျှင်၊ မည်သည့်နည်းနှင့်
တိုက်ဝန်မည်မဟုတ်၊ ထိုနည်းတူစွာ ဂျာမင်္ဂီ၊ ဂျပန် အစ
ရှိသော တိုင်းပြည်များသည်လည်း၊ တတိုင်းပြည်ခြင်းသာ
တိုက်မည်ဆိုလျှင်၊ မြိတ်သို့အပ်ပိုင်ထားကို၊ ရက်ရက်စရာ
ရောတိုက်ချစ်ကြွလိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။

သို့ရာတွင်

[၁] အရှေ့ဘက်တွင် တရုတ် ဂျပန် စက်ဝှဲနှင့် ပါတ်
သက်ရှ်၊ အင်္ဂလန်နှင့် ဂျပန်တို့သည်၊ တတိုင်းပြည်နှင့် တ
တိုင်းပြည် စစ်ဖြစ်ချမတတ် ခေါ်သကြီးနေကြခြင်း။

[၂] အနောက်ဘက်တွင် ဂျာမနီနှင့်အိုတင်္ဂါ[ထမိတ်
ထဒေသအားဖြင့်အင်္ဂလန်-ပါ-ပါသည်] တို့၏ ရန်ကိုကြောက်
နေရသောဂျာမန်သည်၊ တရုတ် ဂျပန်အရေးနှင့် ပါတ်သက်ရှ်
ဂျပန်နှင့်စစ်ဖြစ်ဝန်ခြင်း။

[၃] ဂျာမဏီနှင့် စစ်မဖြစ်ရဲသဖြင့်၊ ဥဒရာပ အလယ်
ပိုင်းတွင် ဟိမေး စာချုပ်များကို ဟိပ်ဖျက်ခါ။ ဂျာမဏီ
သည် ရမ်းချစ်တိုင်းခမ်းနေသည်ကို အင်္ဂလန်က ထွက်ကျွံပြု
နေသောကြောင့်၊ ပြင်သစ်က အင်္ဂလန်ကို ယုံကြည်ခြင်း။

[၄] အဘီဗီနိုယာကို အီတလီတို့ ထိမ်းစဉ်က၊ အင်္ဂ
လန်က ပြင်သစ်၏ အကူအညီ နှိပ်ရလျှင်၊ အီတလီတို့ စစ်
တိုက်လိုသော်လည်း၊ ၎င်းတို့တွင် မည်သည့်အကျိုးမျှ ခံ
စားစရာမရှိ။ သုံးရှုံးစရာလားဖြစ်သော ပြင်သစ်တို့က၊ အင်္ဂ
လန်ကို မလိမ့်တပါဘဲ လှုပ်လိုက်သဖြင့်၊ ပြင်သစ်ကို အင်္ဂလန်
က မိတ်မချခြင်း။

[၅] အိန္ဒိယတွင် တွန်ဝရက်က၊ ဆုဆူပူပူ လုပ်နေ သ
ဖြင့်၊ စစ်ဖြစ်လျှင် အိန္ဒိယကို ရှေးကကဲ့သို့ အင်္ဂလန်က မဖို့မို့
နိုင်တော့သည်ကို ထိခြင်း။

[၆] စီမံနီယံ နိုင်ငံများကလည်း၊ စစ်ဖြစ်လျှင် အင်္ဂလန်
ကို မကူနိုင်ကြောင်း၊ အဘီအလင်းသော်၎င်း၊ လွယ်တိုက်၍
သော်၎င်း၊ ထုတ်တော်ပြောပြီးလျှင် ရှိခြင်း။

[၇] အမေရိက-ကလည်း၊ ဥဒရာပ စစ်ပွဲတွင် ဝင်၍ တိုက်
သည့်ထက်၊ ဝင်မတိုက်ဘဲ ထက်လက် ရောင်းစားနေသည်က
အကျိုးရှိမည်ကို အသေအခြံတစ်သဖြင့်၊ ဥဒရာပ အရှုပ်
အထွေးတွင် များစွာ မိတ်ဆင် တားခြင်း။ စေသော အ
ကြောင်းများကြောင့်၊ စားမြင်သောက်ခြင်နေသော အီတလီ
ဂျာမဏီ၊ ဂျပန် နိုင်ငံတို့သည်၊ မည်သူ့ကိုမျှ ဂရုမမိုက်ဘဲ၊
မိမိတို့စားမြင်သည့် အရာများကို အထုအယက်စားသောက်

လျှောက်ရှိကြကုန်၏။ လူထက်ခြင်းခံရသော တိုင်းပြည်များက
လည်း ဆစ်ကို မြို့ထားသော စပါးကြီး မြွေကဲ့သို့ မထွက်နိုင်
ဘဲ၊ သံတော်ကို အတင်း ကလော်ထုတ်နေသော လူတစ်ရပ်၏
ထင်ထင် ပြုခြင်းကို ခံရလျှောက်ရှိကြပေတော့၏။

ထိမ်မာသော ဗုဒ္ဓိုလ်တို့သည် အချိန်အခါကြည့်
၍ အထုတ်ထုတ် ပေ၏။ ဒေသအလောင်း ဝေရန်သည် အ
ထုတ် ထုတ်ပည့်အချိန်ကို သတိထားရမ်း၊ ခုန်မိသောကြောင့်
ခေါင်းထုခံရသည့်အကြောင်းသည် နိပါတ်တော်တွင် အထင်
အယွားရှိ၏။

ထိုအချိန်အခါတွင်၊ ကျွန်ုပ်၏စိတ်သည် နိပါတ်တော်မှ
တထန်၊ ကျွန်ုပ်၏ တိုက်ထွင်းသို့ချန်၍ ဝင်ယာပြန်လေ၏။
ကျွန်ုပ်၏အေးခွံထိုင်၍၊ အမိမြို့သဖြတ်ကြီးအား၊ နှုတ်ဖြင့်
ရက်ရက်ချေးချေးစောင်လျှောက်ရှိသော သူတစ်ရပ်၊ မော့၍
ပင်သော သို့မဟုတ် ကျွန်ုပ်တို့မှ ဆိုင်ငြိမ်သည့်စိတ် ထူး
မကံသွား၍ထောထော၊ ငြိမ်သက်စွာ စဉ်းစားလျှောက်ရှိကြကုန်
၏။ များမကြာမှီကျွန်ုပ်၏စိတ်သည်၊ ကျွန်ုပ်၏ သူငယ်ခြင်းတို့
ကို ကျော်စွန်၍၊ လွတ်လပ်ရေးအတွက်၊ အချိန်ကောင်းကို
ရှာဖွေခံ့ ဝေးသော တိုင်းပြည်သည်၊ အဘယ် တိုင်းပြည်ပါ
နည်းဟုရှာစပြုလျှောက်ရှိပြန်၏။ များမကြာမှီ ထွေထွေပြီ၊ ၎င်း
တိုင်းပြည်သည်ကား၊ ချက်ကိုစလိုပေးကီးရား နိုင်ငံကလေး
ပင်ဖြစ်၏။

၎င်းနိုင်ငံကလေးသည် ကန္တာစစ်ကြီးမဖြစ်မှီက၊ ဩစ
တြီးယား အင်ဒိုဗဟာအတွင်းတွင်၊ လက်အောက်ခံ ကျွန်

နိုင်ငံကလေးတစ်ခုဖြစ်လေသည်။ နိုင်ငံသည် ကျွန်ုပ်တို့နိုင်ငံဖြစ်သဖြင့် နိုင်ငံအတွင်း၌နေသောသူတို့မှာလည်း ကျွန်ုပ်တို့အဖြစ်ကြလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့အဖြစ်ကြသည့်အတိုင်း ပရား ၂ ဘက်ကြားတွင် ခေါင်းပေါက်သော လူခြင်းအတူကူ ဖြစ်ကြသော်လည်း လူလိုမနေကြရ။ နှာခေါင်း ၂ ပေါက်မှအသက်ရှူခြင်း အတူတူဖြစ်သော်လည်း ၎င်းတို့အပေါ် အုပ်စိုးထွက်ရှိသော ဩပဏ္ဍိတန်းသစ်တို့နှင့် ဘဝခြင်း ကွာခြားထွက်ရှိကြကုန်၏။ ချက်လူမျိုးတို့တွင် ဩပဏ္ဍိတန်းသစ် လူမျိုးတို့ကဲ့သို့ နှုတ်ဖွဲ့နှင့် လက်မှတ်ပြုစာများရှိသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့မျိုးများ ဖြစ်နေသောကြောင့် တတ်သည့်ပညာတို့မပြုကြရကဲ့။ သာမညနှင့်ပင် ဘဝ ဆုံးရသောကြောင့် သစ်ထားသည့် နှာများပမာ၊ နှစ်နာရွာ လူ့ညွှန်တို့ ဖြစ်ခံကြလေ၏။

ဤတိုင်းပြည် ကလေးနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာပြည်သည် မည်ကဲ့သို့တူကြပါလိမ့်မည်နည်းဟူ၍ စဉ်းစားထွေးတောရင်း ၎င်းတိုင်းပြည်ကို ကျွန်ုပ်တို့မှ လွတ်အောင် ကြိုးစားပေးခဲ့သော မျိုးချစ်အာဇာနည်၏ အကြောင်းသို့ ကျွန်ုပ်တို့၏ စိတ်သည် ခုန်ထွားသွားပြန်လေ၏။

ဘုရားပြန်သော နဖူးအောက်မှ အလွန်စူးရှတောက်ပြောင်သော မျက်လုံး ၂-လုံးသည် ကျွန်ုပ်အား ၂-စက္ကန့်မျှ စိုက်ကြည့်လိုက်၏။ အလွန်ထူထပ်ထွက်ရှိသော နှုတ်ခမ်းမွှေးနှင့် မုတ်ခမ်းမွှေး နှစ်ခုစပ်ကြား၌ ခပ်တင်းဘင်းစိတ်ဝေးသော နှုတ်ခမ်းတို့သည် အတင်းသားပေါ်ထွက်ရှိကြကုန်၏။ ကျွန်ုပ်

တို့ လူမှုကို အမြန်အထွန်ကြည့်ပြီးလျှင်၊ မျက်မှောင် ကုတ်
 ထွက်၊ လက်ဆီးကိုရောက်ပြီး၊ စကားပြောမည်ကဲ့သို့ဟန်ပြင်
 ၏၊ ၎င်းနောက် တစ်ဘက်ကိုသတ်ချသည့်ဟန်နှင့်၊ ပြောမည့်
 အနှိပ်တိုချစ်ထားပြီး၊ ၎င်း၏အောင်မြင်သော မျက်လုံးတို့
 ဖြင့်၊ မိုက်ကြည့်ပြန်၏။ ထိုအကြိမ်တွင်ကား၊ ပဋ္ဌမအကြိမ်
 ကဲ့သို့ ခိုးရိုးကြည့်ခြင်းမဟုတ်၊ မျက်လုံးများ အတွင်းမှ မိမိ၏
 စိတ်တွင်းရှိ ခါတ်များကို ယွတ်၍ ပြောစေ၏။ စိတ်ခါတ်များ
 သည်၊ ကျွန်ုပ်၏မျက်လုံးအတွင်းမှ ဝင်လာပြီးလျှင်၊ ကျွန်ုပ်၏
 အဆီညာအင်္ဂါပေါ်တွင်၊ “မင်းတို့မရှက်ဘတ်ဘူးလား” ဟူ၍ ထ
 လုံးစိတ်ဝင်ထာကြကုန်၏။ ထစက္ကန့်မျှ အကြာတွင်၊ ကျွန်ုပ်အား
 ဤကဲ့သို့စိတ်ခါတ်ဖြင့် မေးသောလူကြီးသည်လျှင်ကဲ့သို့
 ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။ ထိုလူသည် အခြားမဟုတ်၊ ချောက်
 လူမျိုးတို့အား ကျွန်ုပ်တို့မှ လွတ် မြောက် အောင်၊ အသက်
 ဖွန်၍ ကြီးဝားပေးခဲ့ သော၊ အာဇာနည်မာစာရစ်ဝင်ဖြစ်သည်
 ဟုကောင်းစွာမှတ်မိလိုက်၏။

x x x x x

တညနေခင်းတွင်၊ ဂျာမဏီတောင်ပိုင်း၊ အဲလ်ဘင်တောင်
 ပေါ်ရှိ၊ မျန်းမောစေ- နွေရာသီ စခန်းကလေးတွင်၊ လူတို့
 သည် ရောက်ယက်ခတ်ထွက် ရှိကြကုန်၏။

၎င်းရွာရှိ အိမ်သစ် အတွင်းတွင်၊ အသက်ခြောက်
 သက်ကျော်မျှရှိသော အင်္ကျီကြီးတစ်ယောက်သည် မိမိလက်
 ထဲ၌ ကိုင်ထားသော သတင်းစာကို ကလေးစီ လေးနှစ်ရွာ
 ဘတ်ထွက်ရှိ၏။ အသက်ကလေး ကြာသောအခါ၊ ကြေနှစ်

သည့်အမှုအရာနှင့်၊ မိမိရှေ့တွဲတွဲကို ကြည့်ပြီး နေလေ၏။
 လက်ထဲမှ သတင်းစာကို အသာချထားပြီး၊ “အင်း ခု
 ထုပ်ရင်လုပ်၊ ခုမထုပ်ရင် ဘယ်တော့မှ မထုပ်နှင့်တော့” ဟု
 မိမိတကိုယ်တည်းပြောပြီးလျှင်၊ စားပွဲရုံကို သက်သီးနှင့်ခပ်
 လေးခေးဆူလျက်ရှိလေ၏။ ရှေ့တွဲတွဲကို ခိုက်ကြည့်နေသော်
 လည်း၊ ၎င်း၏စိတ်သည်၊ အခန်းတွင်း၌ မရှိဘဲ၊ များမကြာမှီ
 ဂျာမန်၊ ဩစတြီးယားတို့နှင့် အင်္ဂလိပ်၊ ပြင်သစ်တို့ တိုက်
 ခိုက်ကြတော့မည့် စစ်မြေပြင်များပေါ်တွင် တနေရာမှတနေ
 ရာသို့ လျှင်မြန်စွာ ပျံ့လွှားလျှောက်ရှိလေ၏။

သတင်းစာထဲတွင် ၎င်းသတင်းနေသော အကြောင်းသည်
 ကား- “ဖရန်စစ်ဒါခင်နှင့်အသတ်ခံရပြီ” ၊ ကံ့ဟူ၍ ခေါင်း
 စဉ်ထပ်ထားသောသတင်းပတ်ဖြစ်၍ ၎င်းကိုတတ်နေသောသူ
 ကား၊ မောစာရပ်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ချက်ကိုစလင့်ဗေးကီးယား တိုင်းပြည်ကလေးကို၊ ချက်လူ
 မျိုးတို့၏ဆန္ဒကိုသိကြသိ၍ ၊ ဝါ၊ ၎င်းလူမျိုးတို့ မနှစ်မြို့မ
 သရွေးမကြည်ဖြူတဲ၊ ဩစတြီးယား တိုင်းပြည်က လက်

[က] အန်စစ်ဒါခင်နှင့်သည်၊ ဩစတြီးယား အင်ဒိုင်ယာ၏ အိမ်
 ရှေ့မင်းသားဖြစ်၍၊ အားဘီးယားခေတ်-သက်အောက်ခံ နိုင်ငံကလေးတို့
 တိုင်းနှင့်လျည့်လျည့်တိုင်းတပါးတို့၏ လက်အောက်တွင် ကျန်ဖြစ်နေ
 ရသည်ကို ရှက်လျက်ရှိတော့မျိုးချစ်ပျိုလှ်တဦးက၊ သေနတ်ဖြင့် ပစ်သတ်
 လိုက်လေသည်။ ထိုနေ့သော ကမ္ဘာစစ်ကြီးသည်၊ ၎င်းတို့ အကြောင်းပြု၍
 ဖြစ်လေသည်။

နက်အင်အားဖြင့်၊ မတရားဆိမ်းယူထားသည်ဖြစ်ရာ၊ ဩ
 စကြာဓိယားပြည်သည် ကန္တာစစ်ကြီး၌ ဗျာများ နေသော
 အချိန်အခါသည်၊ ၎င်း၏ မတရားအုပ်စိုးခြင်းကို၊ တွန်းတွန်
 ဖြိုဖျက်၊ ချော့ပစ်ရန်၊ ချက်လှူမျိုးတို့၏ အကောင်းထက် အ
 ကောင်းဆိုးအချိန်အခါဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင်၊ ကောင်း
 သည့်အရာတိုင်းကို၊ လူတို့သည် မလင်ကြီး လူတို့ လုပ်ခြင်
 တိုင်းလည်း ကောင်းသော အရာများသည် လုပ်ရန်မလွယ်
 ဝန်ပာသော စကားကဲ့သို့၊ ဘုံကဲ့သို့ အခါကောင်းနှင့် ကြံ
 ကြိုက်လျှက်ရှိသော်လည်း၊ စက်လှူမျိုး- လှူငွေ၊ များသည်
 ကုန်နိုင်စေရသော နွားများကဲ့သို့ တဦးနှင့်တဦး ထိုက်
 ကြ-နိုက်ကြတူပင် ရှိသေး၏။ ချက်ကိုစလို ဖေးဂီးဏား
 ပြည်၏ လွတ်လပ်ရေးသည် ၎င်းတို့၏ အရေးမဟုတ်သလို
 အေးအေးဆေးဆေးနေကြလျှင်ပင် ရှိကြ၏။

တကယ်စွာရမည့်အချက်များနှင့် ခေါ်ဆိုဝတ္တကြီးသော
 အခါ၊ တိုးသောဝန္တားသိုးကဲ့သို့ သေဝေဆုံးလျက်ရှိကြသေး၏။
 တိုင်းပြည်ကို နှုတ်၏စောင်မခြင်းဖြင့်၊ စောင်မယုံနှင့်သာ
 တင်းတိမ်လျက်ရှိကြသေး၏။

များမကြာမှီမာစာရစ်သည်၊ ဩစကြာဓိယားအပိုးရတို့၏
 တေးမှလွတ်ရာအရပ်သို့ပြေးသေပြီ။ အာဇာနည်ဘိုး၏ လက်
 သုံးစကားသည်၊ သောမြကြီး-ရှင်ရွှေတီးပင်ဖြစ်လေသည်။
 ၎င်းလက်သုံးစကားကိုပင်ဆရာတင်၍၊ မစေ့ကိုသည် မိမိ
 အမျိုး၏လွတ်လပ်ရေးကိုရှာသေ၏။

ရှေးဦးပဋ္ဌမ၊ ဟင်အရပ်တွင် ဖြိုတိသွားအစိုးရ၏ ကိုယ်စလည်သဦးဖြစ်သော ပရော်ဖက်ဆာ ဝိတန်ဝင်ဆန်ဆိုသူ နှင့် ထွေ၍ စတင်ဆွေးနွေးကြ၏။ အင်္ဂလန်နှင့် မဟာမိတ်ထက်သားများကို၊ လူအားတွေအားနှင့်ကုညီရန်၊ မာစာရပ်က ဂတိပေး၏ရင်းဂတ်အတွက် ချက်လူမျိုးတို့အား၊ စစ်နိုင်သော် လွတ်လပ်ရေးပေးရန် ဂတိ တခုသာလျှင် ဖြန့်၍ တောင်း၏။ ဤကဲ့သို့ဆွေးနွေးချက်ကို ဩစတြီးယားပုလိပ်များသာ သိခဲ့ပါလျှင်၊ ဩစတြီးယားနောင်တွင်းသို့ ရောက်သည့်ရှင်တပြိုင်နက်၊ မာစာရပ်သည် ကြီးပေးစံရမည်ကား မလွဲတည်း။

နေ့ရင်း အရပ်ဖြစ်သော ပရိုဂ်မြို့သို့ မာစာရပ် ဖြန့်၍ ရောက်သောအခါ၊ ဗေ့ဝကားအမည်ရှိသူ တဦးနှင့်ထွေ၍၊ ၎င်းအားယုံကြည်ရသည်ကို စိတ်ချရပြီးနောက်၊ မိမိကိုယ်စားမိမိအလိုရှိသော အစိုးရများထံသို့စေလွှတ်၍၊ စေ့စပ်ဆွေးနွေးစေခဲ့လေသည်။ စစ်ထဲတွင်မပါသော တိုင်းသူပြည်သားများထံမှ၊ စိတ်ချရမည့်လူဘုရားကိုရှေးပြီးလျှင်၊ ၎င်းတို့၏အလှူအညီဖြင့် တနေရာမှတနေရာသို့ စာပေး စာယူပြုရန်ကြံစည်သည်။ ကြားနေတိုင်းပြည်မှ၊ တိုင်းရင်းသားများ ဖြစ်လော့ကြောင့်၊ တနေရာမှတနေရာသို့ အတွားအထာရ အလွန်လွယ်ကူသဖြင့်၊ ဤနေရာဖြင့် စာပေးစာယူပြုလုပ်ရာ၌ လွန်စွာလွယ်ကူသည်ကိုထွေရ၏။

ထိုအခါက မာစာရပ်၏ခွဲထက်၊ အနည်းငယ် လျော့သောခွဲရှိသောယူတဦးသည်၊ ချက်လူမျိုးတို့၏လွတ်လပ်ရေး

အထွတ် သွားရမည့်ခရီးကို ဖြော်ကြည့် လိုက်ပါမူကား၊
ကန္တာရကြီး တစ်ခုထွင် ဘာမျှမပါ၊ ဘာလားသက်သက်ခရီး
သွားနေသောခရီးသတ်တိုင်းကို၊ ကြောက်ခြင်း၊ ရိုးချစ်
ခြင်း၊ စိတ်ပျက်ခြင်းတို့၏ တထွည့်စိန်စက်ခြင် ကို ခံရမည်
ကား မပွဲတည်း၊ အကြောင်းကား ဤသို့တည်း။

ဝဋ္ဋာန်တွေ သူဝန်မယဘေးမရှိက၊ မြန်မာပြည်ကို ဥရော
ပတ်ကိုထွင်ထိသူအလွန်နည်းသေး၏၊ အကယ်၍ ထိုအခါက
မြန်မာ တပေသက်သည်၊ ဥရောပပတ်ကိုထွင် ဥရောပထိုက်
သားဘယေပက်နှင့်အညွှန်း၊ ပင်သား၊ မြန်မာပြည်သား ဖြစ်
သည်ဟုဆိုလျှင်၊ ဥရောပပတ်သားသည် မြန်မာလူမျိုးကို
နားမထည် နိုင်သော မျက်စိးနားဖြင့်ဖြန့်၍ ကြည့်မည်ကား
မသွေပေ၊ ချက်ကိုစေလိုမတီးကားပြည်သည်သည်။ ကန္တာ
ရကြီးအထွတ်က မောပြည်နှင့် များစွာ မခြားအေးထူးချေး
ဥပမာ-ဖြစ်သစ်ပြည်၊ အိတ်နံ့ပြည်၊ ဝသည့်ဘိဝံသ၊ ထိုအ
ခါက ချက်ကိုစေလို မတီးကားပြည် အကြောင်းကို ကြား
ဘူးသူမှာ၊ တသောင်းလျှင် ၆ သောင်းလောက် ရှိပေလိမ့်
မည်၊ ထိုရာတွင် မာစရစ်သည် စိတ်မပျက်ချေ။

များမကြာမှီ ဝမ်းပတ်းမီးယားမြို့စား ကောင့်သန်းထံသို့
ဘမ်းဆီး ချင်နေခင် ထားရမည်ဖြစ်သော လူကရ၏။ နာ
မည်စာရင်းတစ်ခုသည် အထက်အပိုင်းခုထံမှ ရောက်လာလေ
၏၊ ၎င်း၏ စာရင်းတွင် မာစရစ်၏နံ့မည်လည်း ပါလာ
လေသည်။ ကောင့်သန်းသည် ထိုအခါက ဝမ်းပတ်းအထွတ်ကြီး
ရကား သူတလောက်ကိုသတ်ပစ်ခိုင်းသော အာဏာများပင်

ရရှိလေသည်။ သို့ဖြစ်ရာ အခြားသူများသာဆိုလျှင် ကောဠိ
 သန်းနှင့်တွေ့ရန်ကို အလိုရှိလိမ့်မည်မဟုတ်။ သို့ရာတွင် မာ
 စာရစ်သည် ကောဠိသန်းထံသို့ ကပ်တိုက်သွားပြီး၊ ဩစတြီ
 ဟန်း အစိုးရအထွက် ဗိတ်ပုလဲဟန်နှင့် စစ်တင်များတွင်
 စစ်သားများအထက် လိုနေသော အရာများကို ပြောကြား
 သေ၏။ ကောဠိသန်းက မာစရစ်ကို ဖမ်းမိန့်တဲ ဂေဗူး
 ဇူးထင်၍ပင်၊ ဣတိလိက်ရသေး၏။

ကညနေကွပ် ဒေါက်တာကင်း ခြောက်ကို စတိုးဗားတီး
 ဟား၏။ လက်ရှိသေစာ တုံ့အခါက သတင်းစာ ဆရာက
 လေးခုသာ ရှိသေး၏။ | သည်မာစာရစ်ထံသို့ လာ၍၊ တိုင်
 ဝင်နိုးနေသလေ၏။ များမကြာမီ၊ မာစာရစ်က အရေးကြီး
 သောတိုင်းပြည်များသို့ ကျညှစ်သော်၍၊ အရေးတော်ပုံ အောင်
 မြင်အောင် ကြိုးစားပြီး ဒေါက်တာတင်းက တိုင်းပြည် အ
 တွင်းတွင် လုပ်စရာ ရှိသမျှကို စီမံရန် သဘောတူကြလေ၏။

စီမံသားရတနာတွင်း ဤကလေး အော်ဝဂါးကို နီ
 တလိသို့ ဆေးကုရန်၊ စေတနာမဲ့ ဟူသော အကြောင်း
 ဖြစ်၍ ဩစတြီးယား အစိုးရ၏ ဘေးမှ၊ ဣတိကင်းရာ အရပ်
 သို့ထွက်သွားလေ၏။

အိတလီမှနေ၍ အင်္ဂလန်နှင့် မြူးနစ်တိုင်းပြည်ကိုနှင့် အ
 ဆက် အာဂျယ် လုပ်ပြီးလျှင် ဂျီနီဗာတွင် ဩစတြီးယား
 အစိုးရ၏ သူ့မျှော်မှား ပြည့်နှက်လျက် ရှိကား မာစာရစ်၏
 အသက်သည် များစွာ သေးမလွတ်တော့ချေ။ ဂျီနီဗာမှ နေ၍

ချက်ကိုစလို ဗေက်းယား ပြည်တွင် အလပ် လုပ်နေသော ဒေါက်တာတစ်ဦးနှင့် အကက်အတွယ် လုပ်ပုံမှာ အထူးမှတ် သားတွေယ်ကောင်းဖွဲ့၏။

ဥပမာ ဒေါက်တာတစ်ဦးသည် အရေး ကြီးသော သ တမ်းတခုကို မာစာရစ်ထံသို့ ပို့လိုသောအခါ၊ ၎င်း၏ သ တမ်းစာမှ နေ၍ ကြော်ငြာပေး၏။ ထိုကြော်ငြာကို မိတ် မထိသူများထက်လျှင်၊ အိမ်ခမ်းဂြိုးသော ကြော်ငြာကလေး ဟုကပ်မှတ်ရ၏။ ထိုကြော်ငြာတွင် မာစာရစ်နှင့်လျှို့ဝှက်သောစာအ ချိန်းအချက် ပြုအင်ထားရကား။ ၎င်းကြော်ငြာကို မြင်ရုံနှင့် ဒေါက်တာတစ်ဦးလိုသော သတင်းများကို မာစာရစ်ထံ ပြော ကောင်းစွာနားလည်ပေး၏။ ထို့ပြင် ကျိန်စာမှနေ၍၊ ဂျာနယ် တခုထဲတွင် ကြော်ငြာတခုပါကောင်း။ အပေါ်ရန်ကင်းသူ များအလုပ် စစ်ထပ်သည့်ကြော်ငြာဟု တစ်ခုသော်လည်း။ ဒေါက်တာတစ်ဦးကမူကား။ မာစာရစ်သည်ပိုင်ရှိထိုပြန်လို၍ ပြန်သင့်-မပြန်သင့်ကို၊ ၎င်းအားစစ်မ်းကြောင်း ကောင်းစွာ ထင်ပေး၏။

ရံထန်ရံခါ။ အရေးကြီးသောစာများကို၊ ပိးသားပေါ်တွင် စာလုံးရေ ၂၀၀-ခန့်လောက်ရေးပြီး။ ပိးစား၍ ချိုင့်နေသောသွား ထဲတွင် ထဲ ခါ။ မာစာရစ်ထံသို့ သူလျှို့ဝှက်သည် သုထားကြ တုန်၏။ အမျိုးသူမျိုးကိုက မူကား။ ခြေအိပ်တွင် လျှို့ဝှက် သည့်လက်ရေးစာများကို လက်ပြီး ဝတ်ထားကြ တုန်၏။ ဤ နည်းများဖြင့်၊ အလုပ်လုပ်၍ ယွပ်ကျပ်ရံမကား ရန်သူများ မရောက်မှီက။ ၎င်းတို့ဘယ်အချိန်ရောက်လိမ့်မည်ကို။ မာ

စရစ်သည် ကြိုတင်နှိမ်စေသည်။ ကြိုစင်ကြီးယား အစိုးရတို့၏သူထွန်းများသည်၊ ၎င်းတို့ ထက်ရန်ကြံသည့်ဘေးမှ အထက်ပါ သျှုပ်ရှက်ပြီး သက်ပေးသည့် စာတစောင်ကား ကယ်ဆယ် လိုက်ရသူ၏။

ရှေးအခါက-ခပ်အေးအေးနှင့်သော ချက်လူမျိုးတို့သည် မာစရစ်၏ နေ့ယောင်ရှေ့တွင် ပြုလုပ်ပုံကို မြင်ကြရသော အခါ၊ပိတ်တက်ကြကြပြီးသွင်း၊ အစည်းအစားများ ဖွဲ့စီးကြကုန်၏။မာစရစ်ထံသို့၊ ထွတ်လပ်ရေး ကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ရန်အတွက်၊ ဝေပွားကို ပို့ကြကုန်၏။

သို့နှင့်ပင် ခရစ်သက္ကရာဇ် ၁၉၂၅-ခု၊ဇူလိုင်လ-၆-ရက် နေ့ပိုနေ့ကပ်ကာကုန်၏။ ၎င်းနေ့သည် ချက်လူမျိုး အာဇာနည်ချွန်ဟတ်ဆိုသူ အသတ်ခံရသည့်နေ့မှ၊အနှစ် ၄၀၀ ပြည့်သောနေ့ဖြစ်သေးသည်။ ၎င်းချွန်ဟတ်သည် ချက်လူမျိုးတို့ အတွက်၊ပွန်ရာရေး၊ ပွန်ရာပြောသောကြောင့်၊ အစိုးရတို့၏ မတရားသတ်ဖြတ်ခြင်းကိုခံခဲ့ရသူကဦးပင် ဖြစ်သေးသည်။ ထို့ကြောင့် ယုံ့နေထူးနေ့မြတ်ကြီးတွင်၊ ချက်လူမျိုးတို့၏ ထွတ်လပ်ရေးလုပ်ငန်းအောင်မြင်စေရန်အတွက်၊ အမြတ်ရနိုင်သစွာ အောင်ယူရန်၊မာစရစ်တွင် စိတ်ကူးပေါက်သဖြင့်၊ယုံ့မျိုးချစ် အာဇာနည်ကြီးတို့၏ကြိုးရန်၊အစည်းအဝေးကြီးတရလျှင်းပသေ၏။ အစည်းအဝေးတွင် မာစရစ်လည်း တရားထ၍ ညာသသေ၏။ အကိုချုပ်ပြာကား.....

“ဟပ်-သည်ကိုယ် လူမျိုးတို့၏ ကိစ္စကို၊ ကိုယ် လူမျိုးများကိုယ်တိုင် ပြင်းစားစီမံအုပ်ချုပ်နိုင်ရန်၊ အခွင့်အလမ်း

များကို၊ ဆူပူတောင်းခံ၏။ ယခုအချိန်အခါတွင်၊ ကျွန်ုပ်တို့
 ၏လုပ်ရန်အလုပ်သည်။ ဟင်၏အလုပ်နှင့် ထပ်တူ ထပ်မျှ
 ပင်ဖြစ်၏။ မိမိ၏ရာဇဝင်ကို ကောင်းစွာထိသော၊ ချက်လူမျိုး
 တိုင်း၊ ကန္တာစစ်ကြီးတွင် ဩစတြီးယားကို ကုမည်
 ယော့သို့မဟုတ် တိုက်မည်သော ဆိုသည်ကို၊ လေးနက်စွာ
 စဉ်းစားသင့်ကြပြီ။ ဟင်သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ ရှေ့ဆောင်လမ်း
 ပြဿနာဟန်ဖြစ်ပါစေ” စသည်တို့ ပင်တည်း။

ထိုအခါက၊ မာစရစ်၏ သုတ်စန်းမှားထွက် ငှက်ပွာ လုပ်ရ
 သောလုပ်ငန်းမျှပင် ဖြစ်လေသည်။ အကယ်၍ ချက်လူမျိုးတို့
 သည်၊ ဩစတြီးယားကို ဝန်ကန်ကြရမည် ဟူ၍၊ ဩစ
 တြီးယား အစိုးရ၏ ဆေးလွတ်သော ကျိုးစားခြင်းမှ ချဉ်း။
 ကျေညာချက်ထုတ်ပြန်ခဲ့လျှင်၊ ချက်ကို စလိုဗေးကီးယားပြည်
 တွင်း၌ အလုပ်လုပ်နေသော မာစရစ်၏ အဘော်ထရုသည်၊ အ
 လုပ်ထုပ်ရန် အလွန်ကြပ်တည်းသွားမည်ကား မလွဲတည်း။
 ထို့ကြောင့်၊ မာစရစ်သည် စကားပြောရာ၌၊ အလွန်ပါးနပ်
 စွာ ပြောရလေသည်။

ထိုအစည်းအဝေးသတင်းကို ဥရောပတိုက်ရှိ သတင်း
 စာများ ယဲဘွင်သည့်တွင်းတော်ပြုရာ၊ ဥရောပတိုက်၊ အရင်
 ရင်ရှိ၊ ပါးနပ်သောချက်လူမျိုးတိုင်း၊ ဩစတြီးယားအစိုးရ
 ကို မြတ်ရန် အချိန်တန်ပြီဟု မာစရစ် ပြောလိုကြောင်းကို
 ကောင်းစွာထိရှိကြသေး၏။ သတိမမူလျှင် ဂျာမီပင်၊ သတိ
 မမူလျှင်-မြူးကိုက်ခြင်သည်ဖြစ်ကား၊ ပွင့်လင်းစွာ ပြောခဲ့
 မရ၍၊ ပါးနပ်စွာပြောရသော မာစရစ်၏ စကားသည်၊ သတိ

ပြု၍ တက်သောသူတိုင်း၏အတို့တွင် များစွာရှင်းသျှက်ရှိကြ
 ကုန်၏။ သာစရစ်၏မနားမနေကြိုးစားချက်ကြောင့်၊ ချက်ကို
 စေလွှတ်ပေးထား၏ အကြောင်းကို၊ ဥပဒေပတ်ဝန်းကျင် အ
 တော်ကောင်းထိသာကြသဖြင့်၊ နှေးဦးစွာ ပြင်သစ်အစိုးရက
 ၄၊ ချက်လူမျိုးတို့၏ လွယ်လပ်ရေးကို တူညီစေည် ဟူသော
 ဝတ်တရားကိုရလေ၏။

ချက်လူမျိုးတို့ ပေးကမ်းထား ပြည်တွင်းနှိုင်းစား၊ မျိုးချစ်
 ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် လွတ်လပ်ရေးအတွက်၊ အစိုးရ၏အာဏာကို
 ဖိဆန့်ကြသဖြင့် အသတ်ခံကြရ၏။ နှားကဲ့သို့ခြိအတွင်း၌ အ
 ကြောက်ခံချိပြီး၊ အသက်ရှင်နေရခြင်းသက်၊ အမျိုးသားတွေ၏
 လွတ်လပ်ရေးအတွက်၊ တစ်နေ့အောင်ရှက်ပြီးသွင်း၊ လေရခြင်း
 ကပို၍မြက်သည်ဟုယုံကြည်ပြီးသားဖြစ်သော ချက်မျိုးချစ်
 ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဝတ်စုံဌာနကိုစက်တိုင်နှင့် ကျွဲခပ်တို့သည်၊ မ
 ခြောက်ခြားနိုင်ပေ။ ၎င်းတို့အား ငြိမ်ငြိမ်းထားအစိုးရသည်
 စစ်ဘင်္ဂလီအောင်ခိုင်း၍မရ၊ ငြင်း၍- သတ်ပစ်လျှင် အသေခံ
 ကြရ၏။ စစ်ထဲပါသောသူများကလည်း။ ချားကြောမီးတောက်
 သို့ကူးမြေးကြလေ၏။

ချက်လူမျိုးတို့၏ စိတ်ကိုဆွပေးသော သတင်းစာများ
 ကိုလည်း၊ တိတ်တဆိတ်နှိပ်နှိပ်ပေးကြ၏။ ၎င်းသတင်းစာတို့
 ၌အတည်တကျနေရာမရှိ။ ဟနေအသိဒိတာတည်း၏ အိမ်
 ခင်းတွင်နှိပ်လျှင်၊ နောက်ဟနေအခြားအယ်ဒီတာ တဦး၏
 အိမ်အရိုးပေါ်တွင်ထက်၍နှိပ်ရ၏။

လျှံအချိန်အတွင်း၊ အခေမိကံ ငြိည်နွဲ့ နေသော ချက်လူ
 မျိုးတဦးက၊ “ခလုတ်လျှင်၊ မလုတ်လျှင်၊ နေဝင်ကိုတယ်
 တော့မှမလုပ်နှင့်” ဟုသော စာတမ်းသစ်စာစိကို ထုတ်ဖောက်
 ရေးများစွာ ထပ်မြောက်အောင်မြင်လေသည်။ ၎င်းကို တတ်ချ
 သော အခြားအချစ်များမှ ချက်လူမျိုးတိုင်း၊ ငွေအားလူအား
 မြင့်၊ အတ၊ ချက်ကိုထင် ဆေးကီးယား ငြိည်ကြီး အတွက်၊
 ရက်ရက်ရောရော၊ စွန့်ကြဲလှန်၏။

များကြောမိုး၊ ဒေါက်တာ တင်းကို၊ ပါရစ်မြို့တော်တွင်
 ထား၍၊ မာစရစ်ကိုယ်တိုင် အင်္ဂလန်သို့ လွှားပြီး၊ ချက်လူ
 မျိုးတိုင်း၏ လွတ်လပ်ရေးအတွက်၊ အထူးအညီအဝေးရန်၊ အင်
 လိပ်အစိုးရအား၊ နူးရဲ ပြန်ပေး၍၊ ၎င်းအင်္ဂလန်တွင် မြို့နေစဉ်
 ထနေသ၍၊ ပရိတ်မြို့တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော၊ ၎င်း၏သမီးအား သေ
 ဒါဏ်ပေးလိုက်၊ ခြံဟူသော သတင်းဘရကို၊ သတင်းစာတ
 စောင်တွင် ထုတ်ဖော်ခဲ့၍၊ ကြွက်ကို မုန်းသည်နှင့် ကျွန်ုပ်
 မီးနှင့်ရှို့ ထေပြီး သို့ရာတွင် မာစရစ်သည် ခေတ္တမှ သတိ
 လစ်သွားသည်မှ အပ၊ ဘာမှ မဖြစ်ချေ။ တိုင်းပြည်နှင့် လူမျိုး
 အတွက်လုပ်နေသော အလုပ်အား၊ သမီးအတွက်၊ တောက်
 လောင်သော ပရိဒေဝ မီးသည် အနှောက်အယှက် မပေးနိုင်
 ချေ။ ကြည်ညိုသွယ်ကောင်းထွေးပေ၏။ ဤလိုလူမျိုးတဦး မြန်
 မာပြည်တွင် ပေါ်ပေါက်နိုင်ပါက၊ ကောင်းလေစွ ထကား။

အင်္ဂလန်မှနေ၍၊ အခေမိကံ သို့သော် ၎င်း၊ ဓူရားသို့သော်
 ၎င်း၊ ကူးခဲ့သေး၏။ ချောက်လေရာ အချစ်တိုင်းတွင် ၎င်း၏တ

ချတည်းသောလုပ်ငန်းသည်၊ ချက်လူမျိုးတို့၏ လွတ်လပ်ရေး ထုတ်ငန်းပင်ဖြစ်လေ၏။ အသက်ခင်ဖြားထား၍၊ မိတ်ရှေ့ရှေ့ နှင့် မာစရစ်ကိုယ်တိုင် ခိုက်ခဲ့သောအခါတို့သည်၊ ကမ္ဘာ စစ်ကြီးဖြစ်နေသည့်-၄-နှစ်အတွင်း၊ အညှောင့်မှအပင်၊ အပင်မှ အဖူးသို့-ထစထစအိုးပြောင်းလာကြ၏။ စစ်ကြီးပြီး၍ စစ်ပြေငြိမ်းလက်မှတ်ထိုးသောအခါ၊ အနူးအမွ အသီးဘသေ့ ကူးပြောင်းသောအခါတို့၏။

နှစ်ပေါင်းများစွာကျွန်ုပ်တို့ကျရောက်ခဲ့သော၊ ချက်လူမျိုးတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့မှလွတ်ကြလေပြီ၊ လူစင်စင် ဖြစ်လျက် လူ့ဘဝ မရကြသော ချက်တို့သည်၊ မာစရစ်၏ အစွမ်းကြောင့်၊ လူ့ဘဝကိုပြန်၍ မရကြကုန်၏။

ပြည်ထောင်ပြန်အခမ်းအနားတွင်၊ မာစရစ်အား ကြိုဆိုကြပုံကို ရေးသားသည်ထက်၊ ထွေးကြည့်ခြင်းက သာလွန်၍ ထင်ရှားပေပြီ။

ကျွန်ုပ်၏လည်နှေးသောစိတ်တို့သည် ကိုယ်တွင်းသို့ ပြန်၍ဝင်လာကြကုန်၏။ ကျွန်ုပ်၏ ဘေးရှိ၊ အဘော်တရသည်း ငြိမ်ချက်သားကောင်းတူ ပင်ရှိသေး၏။

များကြော့မျိုးကျွန်ုပ်၏စိတ်တို့သည် လမ်းရှေ့ကန်လတ်စဉ် ကမြင်ခဲ့သော၊ နွားရော်စိတ်သို့ ရောက်သွားပြန်လေ၏။ ချက်စေ့ထဲတွင်၊ တကောင်ပေါ် တကောင်ထက်ထက်၊ ခြူးနေကြသော နွားများ၊ တကောင်ကိုတကောင်ခွဲ ထူက်၊ မေါသဖြစ်နေကြသော နွားများ၊ ခေါင်းပိုက်ဆိုက်ချလျက် မှိပ်နေကြသော

နွားများစမြို့ပြန်ရင်း-ကိုယ်တဦးတည်း ဝေလင်လင် စား
 ခလည်နှင့်ကြောင်နှောင်သော နွားများသည်၊ အစဉ်တစိုက်
 ပြန်၍ ပေါ်လာကြပြန်လေ၏။ ထိုအခါလက်လှမ်း၍ “ထယ်-မ
 သိသားဆိုင်းဝါးတဲ အကောင်တွေတဲ” ဟု ပါးစပ်မှ ထွက်ခနဲ
 ထွက်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏နားထွင်လာ၍ဆိုင်းနေလှ လွန်း
 မောင်က “သာများဆိုင်းဝါးနေသလဲ” ဟု ပြန်ပေးလိုက်မှ၊ ထွင်
 ရှိနေသော စိတ်များကို၊ တွန့်တိုက်လှစွာ ပြန်၍ သိမ်းဖိကြ
 လေ၏။

အချိန်ကား ၇ နာရီခန့် ရှိပြီဖြစ်သောကြောင့်- ယခုခွဲ၍
 ဆိပ်ပြန်ကြလေ၏။

မောင်ခွဲ